Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἱερὰν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος | *Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουλίου 1908* | *Ἔτος 30ὸν.—Ἀρθ. 34*

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ἡ πόλις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξηγείρετο καὶ συνεταράσσετο ἀπειλητική, χωρὶς οὔτε ἡ Ἀντιβαστίλισσα οὔτε ἡ Αὐλὴ νὰ ὑποπτεύωνται, ὅτι ἡ ἐξέγερσις αὐτὴ ἔμελλε νὰ λάβῃ καὶ σοβαρωτέρας διαστάσεις.

Οἱ Παρίσιοι εἶχαν συνήθως τὴν ὄψιν πόλεως εὑρισκομένης εἰς τὰς παραμονὰς ἐπαναστάσεως. Παντοῦ εἰς τοὺς δρόμους ἐγίνοντο συναθροίσεις. Ὅμιλοι ἀνθρώπων ὡπλισμένων μὲ ρόπαλα, περιήρχοντο τὰ προάστεια, ἀπειλοῦντες καὶ ὑβρίζοντες μεγαλοφώνως τὸν πρωθυπουργὸν Μαζαρῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέρριπτον ὅλην τὴν εὐθύνην τῶν σφαλμάτων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἀθλιότητος τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία παντοῦ ἦτο μεγάλη.

***

Ἐνῷ ὁ Λούλλης ἐκύτταζε, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί συμβαίνει, τὸ πρωτοφανὲς δι' αὐτὸν καὶ διασκεδαστικὸν θέαμα, ἔξαφνα ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου, ὅπου ἐπλανᾶτο ἀσκόπως, ἔπεσεν εἰς ὅμιλον εἰκοσάδος περίπου νέων καὶ παιδίων ἐνδεδυμένων ὡς αὐτὸς στολὴν παραμαγείρου, οἱ ὁποῖοι διήρχοντο ψάλλοντες καὶ κραδαίνοντες σουβλιά, κουτάλες, ξαφριστήρια καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα τοῦ μαγειρείου.

Ὁ Λούλλης ἐτραβήχθη ἔντρομος διὰ νὰ περάσῃ ὁ ὁρμητικὸς καὶ πολυθόρυβος αὐτὸς ὅμιλος, ἀλλ' ἕνα *μαρμιτόνι* τὸν εἶδε, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔ, συνάδελφε, δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ μαζί μας;

— Ποῦ, παρακαλῶ; ἠρώτησεν ὁ Λούλλης.

— Στοῦ Μαζαρίνου.

— Νὰ κάμωμε τί;

— Διάβολε! νὰ τοῦ ἁρπάξωμε τὸ γεῦμά του. Εἴμεθα τὰ μαρμιτόνια τοῦ βασιλέως. Καὶ ἐνῷ ὁ Κύριός μας δὲν ἔχει γι' ἀπόψε παρὰ δύο μόνον μικρὲς γλῶσσες, ὁ κύριος Καρδινάλιος Μαζαρῖνος ἔχει σαράντα!

Πρὶν προφθάσῃ ν' ἀποφασίσῃ, ὁ Ζὰν Μπαττίστας περιεκυκλώθη ὑπὸ τοῦ ὁμίλου τῶν μικρῶν παραμαγείρων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν μέσην. Καὶ ἐκῶν ἄκων, ἠναγκάσθη νὰ τρέξῃ. Ἄλλως τε τίποτε δὲν ὑπάρχει μεταδοτικώτερον ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκείνων ποὺ σᾶς περιστοιχίζουν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ Λούλλης δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον ἄλλο, παρὰ πότε νὰ φθάσῃ καὶ νὰ λεηλατήσῃ τὸ γεῦμα τοῦ κ. Καρδιναλίου. Ἡ πρᾶξις αὕτη τῷ ἐφαίνετο μάλιστα ἀναγκαιοτάτη. Ἐφώναζε δυνατώτερα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, καὶ ὅταν ἔφθασαν πρὸ τοῦ μεγάρου, αὐτὸς εὑρίσκετο ἐπὶ κεφαλῆς.

«Εἰς ποίαν κατάστασιν, Θεέ μου . . .» (Σελ. 266, στ. α'.)

Τὸ μικρὸν στράτευμα ἔκαμε τὸν γῦρον τοῦ κτιρίου διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ τὴν θύραν τῶν μαγειρείων, ἡ ὁποία εὑρίσκετο ὄπισθεν. Ἀλλ' ἐκεῖ προσέκρουσε κατὰ τοῦ στρατεύματος τῶν παραμαγείρων τοῦ Μαζαρίνου, οἱ ὁποῖοι, προειδοποιηθέντες τί ἐσχεδιάζετο, εἶχαν παραταχθῆ διὰ νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἔφοδον τῶν παραμαγείρων τοῦ Βασιλέως.

Ἡ μάχη συνεκροτήθη ἀμέσως.

Ὦ τί διασκεδαστικὴ ποῦ ἦτο!

Ὁ Λούλλης ἦτο ἔξαλλος ἀπὸ χαράν.

Ἐπολέμησαν μὲ κατσαρολιὲς καὶ μὲ πετριές . . . Τρεῖς φορὰς οἱ βασιλικοὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς θύρας, καὶ τρεῖς φορὰς ἀπεκρούσθησαν ἀπὸ τοὺς μαζαρινικούς. Ἔκλεισαν ἐμπρός των τὴν καγγελόθυραν τοῦ περιτειχίσματος, ἀλλὰ τί εἶνε μία καγγελόθυρα διὰ παιδιὰ δέκα ἕως δεκαέξ ἐτῶν;

Ἤρχισαν ἀμέσως νὰ διασκελίζουν τὰ κάγγελα. Ὁ Λούλλης, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν συντρόφων του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔσπρωχναν ἀπὸ πίσω, εἶχε κατορθώσῃ νὰ περάσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἡτοιμάζετο νὰ εἰσβάλῃ τέλος εἰς τὸ μαγειρεῖον, κραδαίνων μίαν πελωρίαν κουτάλαν, ὅταν ἔξαφνα ἐζαλίσθη, ἐκουφάθη καὶ ἐτυφλώθη ἀπὸ ἕνα κουβᾶν λιπαροῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον τοῦ ἦλθε κατάμουτρα.

Τὸ στράτευμα τοῦ Καρδιναλίου εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὸ νέον αὐτὸ ἀμυντικὸν μέσον.

Κρουνοί, σίφωνες, κατακλυσμοὶ λυγδωμένων νερῶν ἔπιπταν ἀπὸ ὅλα τὰ

«Σουβλιά, κουτάλες, ξαφριστήρια...» (Σελ. 265)

παράθυρα κατὰ τῶν δυστυχῶν παραμαγείρων τοῦ Βασιλέως, οἱ ὁποῖοι, εἰς κακὴν κατάστασιν, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν, μὲ κολλημένα τὰ μαλλιὰ καὶ καταλερωμένα τὰ ἐνδύματα ἀπὸ τὰ ξύγκια...

Ἐνικήθησαν!

Δρομαία καὶ ἄτακτος ὑπῆρξεν ἡ φυγή των. Καθένας ἔφευγε νὰ σωθῇ μόνος του, διὰ τῶν μικρῶν σκοτεινῶν δρομίσκων, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ὄπισθεν τῶν Ἀνακτόρων.

Ὁ Λούλλης, διάδροχος, εὑρέθη εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου, μὴ γνωρίζων ποῖον δρόμον ἔπρεπε νὰ πάρῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Κεραμεικόν, ὅπου ὁ προϊστάμενός του θὰ ἤρχισε βέβαια νὰ συλλογίζεται, ὅτι ὁ νέος παραμάγειρος ἔκαμνε κάπως κατάχρησιν τῆς ἀδείας ποῦ εἶχε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀργά...

Τελοσπάντων, περὶ τὴν ἑνάτην ἑσπερινήν, ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τῶν μαγειρείων τοῦ Κεραμεικοῦ.

Μόλις τὸν εἶδεν ὁ μπάρμπα-Πλανσέτος, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

Εἰς ποίαν κατάστασιν, Θεέ μου, ἐγύριζεν ὁ μικρὸς Ἰταλός!...

Ὁπωσδήποτε, εὐχαριστημένος ποῦ τὸν ἔβλεπε ζωντανόν,—διότι εἶχε φοβηθῇ μήπως τοῦ συνέβη δυστύχημα,—ὁ ἀγαθὸς ἀρχιμάγειρος δὲν τῷ ἐζήτησεν ἐξηγήσεις.

—Ἔλα, ἔμπα μέσα, κατεργαράκο, τῷ εἶπε, πήγαινε νὰ πλυθῇς καὶ νὰλλάξῃς καὶ ἔπειτα μοῦ διηγεῖσαι πῶς ἔγινες σὲ τέτοια χάλια. Ἀλήθεια, ἐξηκολούθησε βλέπων ὅτι τὸ παιδίον ἐπέστρεφε μὲ τὸ καλάθι ἀδειανόν· ποῦ εἶνε ὁ μαϊντανός;

Ὁ Λούλλης ἠναγκάσθη τότε νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἀναχωρήσας εἰς τὴν μίαν διὰ νάγοράσῃ πέντε μάτσα μαϊντανό, ἐπέστρεφεν εἰς τὰς ἐννέα τὸ βράδυ, βρεγμένος, νικημένος κ' εὐχαριστημένος, ἀλλά... χωρὶς μαϊντανό...

Ὁ ἀγαθὸς Πλανσέτος ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Διαβολάκι Ἰταλέ! τῷ εἶπε· μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ γίνῃς καλὸς μουσικός, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν εἶσαι πολὺ κακὸς παραμάγειρος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Τὸ πρῶτον βιολί.

Ἡ κακὴ ἐκτέλεσις τοῦ πρώτου *θελήματος* ποῦ ἀνετέθη εἰς τὸν Λούλλην, δὲν ἐμπόδισε τὸν καλόν του προϊστάμενον νὰ τῷ ἀναθέσῃ καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα. σπεύδομεν νὰ τὸ εἴπωμεν, ἐξετελέσθησαν μὲ περισσοτέραν εὐσυνειδησίαν.

Ὁ μικρὸς Ἰταλὸς διημέρευε σχεδὸν εἰς τοὺς δρόμους, ὅπου διεσκέδαζε πολύ.

Ἔπαυσε μάλιστα νὰ συλλογίζεται τὰς θλίψεις του, καὶ ἀπεναντίας ἐδόξαζε τὸν Θεὸν διότι ἀπὸ φύλαξ τοῦ παγάλου ἔγινε παραμάγειρος, καὶ ἦτο τώρα εὐτυχής.

Ἀλλ' εἶνε ποτὲ κανεὶς τελείως εὐτυχής;.... Ἡ *τωρινὴ* εὐτυχία τοῦ Λούλλη ἐθολοῦτο ἀπὸ ἕνα πόθον, τρελλὸν καὶ ἀκατανίκητον πόθον, ὁ ὁποῖος τὴν νύκτα τὸν ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῇ καὶ εἶχε καταντήσῃ ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς του.

Πλανώμενος ἀνὰ τὴν πόλιν, εἶχεν ἰδῇ εἰς τὴν προθήκην κάποιου ὀργανοποιείου τῆς ἀγορᾶς τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἕνα βιολί, ἕνα κομψὸν μικρούτσικο βιολί, ἕνα χαριτωμένο μὰ τὴν ἀλήθειαν βιολάκι!..

Ὦ νὰ ἦτο ἰδικόν του αὐτὸ τὸ ὄργανον! νὰ τὸ εἶχε! ὁποῖον ὄνειρον!.. Ὁ Λούλλης δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τίποτε ἄλλο...

Ὅπου καὶ νὰ τὸν ἔστελλαν, εἰς οἱανδήποτε συνοικίαν, πάντοτε ἐκανόνιζεν οὕτω πῶς τὸ δρομολόγιόν του, ὥστε νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὸ μαγαζί, ὅπου εὑρίσκετο τὸ ἀντικείμενον τῶν ὀνείρων του.

Μίαν ἡμέραν ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ποσὸν πωλεῖται. Καὶ ὁ πωλητὴς ἀπεκρίθη ἀποτόμως πρὸς τὸν μικρὸν παραμάγειρον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ θράσος νὰ ἐμβαίνῃ εἰς τὸ ἀριστοκρατικόν του κατάστημα:

— Βιολὶ θέλεις νὰγοράσῃς τώρα; δὲν πᾶς καλλίτερα νὰ γυαλίσῃς τοὺς τεντζερέδες σου;

— Ἄλλο σᾶς λέγω καὶ ἄλλο μοῦ λέτε, ἀπήντησεν ἡρεμώτατος ὁ Λούλλης· σᾶς ἐρωτῶ πόσο ἔχει αὐτὸ τὸ βιολί;

— Τριάντα λίβρες! ἀπεκρίθη μὲ τὸ αὐτὸ ἀπότομον ὕφος ὁ ὀργανοποιός· καὶ δείχνων τὴν θύραν προσέθεσε: Καὶ τώρα, μικρέ μου, δρόμο, γιατὶ θὰ σοῦ καῇ τὸ ψητό!..

Τριανταπέντε λίβρες! ὡς νὰ ἐλέγαμεν σήμερον τριανταπέντε φράγκα!.. Πῶς ἠμποροῦσε ὁ Λούλλης νὰ εὕρῃ τόσῳ μεγάλον ποσόν;

Ἐπεριπατοῦσε συλλογισμένος, ἀφῃρημένος καὶ λογαριάζων πόσα σολδία καὶ δηνάρια κάμνουν οἱ τριανταπέντε λίβρες,— ὅταν ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ.

Μηχανικῶς, ἀσυνειδήτως, τὰ βήματά του τὸν εἶχαν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν Νέαν Γέφυραν, ποῦ δύσκολα ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν περάσῃ, ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον, χωρὶς νὰ κυττάξῃ ἐμπρός του.

Ἡ Νέα Γέφυρα. ὅπως πάντοτε, ἦτο πλημμυρισμένη ἀπὸ πρατήρια μικρεμπόρων, ἀγυρτῶν καὶ πωλητῶν ποντικοφαρμάκου. Ἐπίσης καὶ οἱ λωποδύται ἐσύγχναζαν ἐδῶ κατὰ προτίμησιν, διότι ὁ συνωστισμὸς διευκόλυνε τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των.

Ἡ παράταξις τῶν ἀγυρτῶν ἦτο γραφικωτάτη. Ἄλλοι περιήρχοντο τὴν Γέφυραν ἐφιππεῖς ἢ ἐφ' ἁμαξῶν. Κάθε τόσον ἐσταματοῦσαν διὰ νὰ ἐκφωνοῦν τοὺς λόγους των, οἱ ὁποῖοι κάποτε ἦσαν πολὺ ἐξυπνοι καὶ διασκεδαστικοί, καὶ ὁ κόσμος ἐγελοῦσε μὲ τὴν καρδιάν του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πλῆθος περιεστοίχιζε τὴν ἐξέδραν του κυρίου Μπριόκη, ὁ ὁποῖος παρίστανε κωμῳδίαν μὲ ἀνδρείκελλα καὶ μ' ἕνα πίθηκον γυμνασμένον. Ὁ μικρὸς Λούλλης ἐστάθη καὶ παρηκολούθησεν ὀλίγον τὴν παράστασιν —ὁ πίθηκος ἦτο τόσον ἀστεῖος!—ἀλλὰ ὁ νοῦς τοῦ παιδίου ἦτο ἀλλοῦ: ἐσυλλογίζετο τὸ βιολί του...

Ἔξαφνα ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του. Τοῦ ἦλθε μία ἰδέα θαυμασία, μία ἔμπνευσις μεγαλοφυής. Ἤρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸ θεατρίδιον, διότι ἡ ταραχή του, ἡ συγκίνησίς του, τὸν ἐμπόδιζε νὰ σταθῇ εἰς ἕνα μέρος, ἀλλὰ δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ ἐκεῖ, περιμένων ἀνυπομόνως πότε νὰ τελειώσῃ ἡ παράστασις...

Πραγματικῶς, μόλις διελύθη τὸ πλῆθος καὶ ὁ Μπριόκης ἤρχισε νὰ μαζεύῃ τὰνδρείκελλά του, ὁ μικρὸς μουσικὸς ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τῆς ἐξέδρας, διήνοιξε τὸ παρακέτασμα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνούλαν.

Ὁ θεατρώνης, καθήμενος πρὸ μικρᾶς τραπέζης, ἐμετροῦσε τὴν ἰσχνὴν εἰσπραξιν.

— Τί ἀγαπᾷ ὁ Κύριος; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς μόλις εἶδε τὸν μικρόν.

— Μαέστρο, ἀπεκρίθη ὁ Λούλλης μὲ τὰ ἰταλογαλλικά του, ἤθελα νὰ σᾶς κάμω μίαν πρότασιν.

Κολακευθεὶς μὲ τὸν τίτλον τοῦ *μαέστρου*, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἄνθρωπος τῷ ἀπέδωσεν, ὁ Μπριόκης ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸ παιδίον νὰ καθήσῃ εἰς ἕνα σκαμνί, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς μίαν ἄκραν.

— Σὲ ἀκούω, παιδί μου, τῷ εἶπε.

— Μαέστρο, ὑπέλαβεν ὁ Ζὰν Μπαττίστας μὲ τὸ ἀφελέστερον ὕφος του· μοῦ χρειάζονται τριανταπέντε λίβρες κ' ἐσυλλογίσθηκα ὅτι μπορεῖτε νὰ μοῦ τὲς δώσετε σεῖς.

— Ἐγώ;! ἀνέκραξεν ὁ Μπριόκης ἀναπηδήσας ἔντρομος· καὶ τολμᾷς ἐσύ, μαγκόπαιδο, νὰ περιπαίζῃς τὸν μόνον, τὸν ἀληθῆ, τὸν μέγαν Μπριόκην, τὸν ἄρχοντα τῆς Νέας Γεφύρας, τῆς Ἀγορᾶς τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ καὶ τόσων ἄλλων τόπων;

Ὁ Λούλλης ἔνευεν ὅτι δὲν περιπαίζει, δὲν ἀστειεύεται διόλου· ἀλλὰ τοῦ κάκου· ὁ Μπριόκης, συνηθισμένος νὰ δημηγορῇ, ἐκῆρε πλέον φόραν καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταθῇ:

— Καὶ μὰ τὰ κέρατα τοῦ Σατανᾶ, ἐξηκολούθησε, γιατὶ καὶ πῶς θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τριανταπέντε λίβρες, καθ' ἣν ἐποχὴν μάλιστα ἄρχοντες καὶ ἀστοὶ θὰ ἔλεγες ὅτι ἐξέχασαν τὸν δρόμον τοῦ καταστήματός μου, καὶ δὲν μοῦ ἀγοράζουν πλέον οὔτε τὸ θαυματουργὸν ἐλιξίριον.

ποῦ ἀποδίδει εἰς τὰς τρίχας τὸν φυσικὸν των χρωματισμόν, οὔτε τὸ ἐπίσης θαυματουργὸν βάλσαμον ποῦ θεραπεύει ὅλας τὰς πληγάς;.. Τριανταπέντε λίβρες! Μὰ νὰ εἶχα ἐγώ, παιδί μου, τὸ ὑπέρογκον, τὸ κολοσσιαῖον αὐτὸ ποσόν, θὰ ἤμουν, νομίζω, πλουσιώτερος καὶ ἀπὸ τὸν Μαζαρίνον, καὶ θὰ ἔδιδα προῖκα εἰς τὰς θυγατέρας μου—ἂν καὶ δὲν ἔχω —ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὸν σοφόν μου πίθηκον ἀκόμη!

Τίς οἶδε πότε θὰ ἐτελείονεν ἡ ἀγέρευσις αὐτὴ τοῦ Μπριόκη, ἐὰν ὁ Λούλλης, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πτοηθῇ διόλου ἀπὸ τὸ πομπῶδες ὕφος τοῦ *μαέστρου*, δὲν τὸν διέκοπτεν ἀποτόμως, λέγων:

— Μὰ *σινιόρ!* ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ μοῦ δώσετε χρήματα;

—Ἐσύ, ἐσὺ ὁ ἴδιος! ἀνέκραξεν ὁ *τσαρλατᾶνος* δὲν μοῦ εἶπες ὅτι σοῦ χρειάζονται τριανταπέντε λίβρες;

— Ναί, βέβαια, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Λούλλης· ἀλλὰ τὶς τριανταπέντε αὐτὲς λίβρες δὲν θὰ μοῦ τὶς δώσετε, παρὰ μόνον ὅταν θὰ σᾶς κάμω νὰ τὶς κερδίσετε.

Ὁ Μπριόκης ἐσιώπησε, κινηθεὶς χωρὶς νὰ θέλῃ εἰς περιέργειαν ἀπὸ τὴν ἠρεμίαν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ παραμαγείρου, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἰταλικὴν προφορὰν καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ποῦ ὡμίλοῦσε, κατώρθωσε νὰ τῷ ἐπιβληθῇ.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

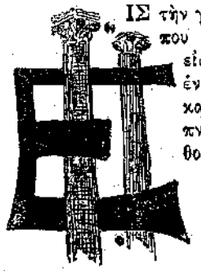

ΙΣ τὴν γαλήνην ἑνὸς κήπου τῆς Κηφισσιᾶς, εἰς τὴν γαλήνην ἑνὸς δειλινοῦ καλοκαιριάτικου, ἐξέπνεε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ γηραιὸς λόγιος Δημήτριος Βικέλας, ὁ συγγραφεὺς τοῦ περιφήμου «Λουκῆ Λάρα». Ὁ ὡραῖος καὶ ἤρεμος αὐτὸς θάνατος ἐπῆλθεν ὡς ἐπισφράγισις μιᾶς μακρᾶς καὶ ὡραίας ζωῆς. Ὁ Δημήτριος Βικέλας ἔζησε πολὺ καὶ εἰργάσθη πολύ. Ἀπὸ τῆς πρώτης του νεότητος μέχρι τοῦ ἐσχάτου γήρατός του, οὐδέποτε τὸν ἀφῆκεν ἡ δραστηριότης, ἡ φροντίς, ἡ μέριμνα ὑπὲρ τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ ἀγαθοῦ. Ἐχρησιμοποίησε θαυμασίως τὰς ἡμέρας ποῦ τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεός. Καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν γαλήνην καὶ μὲ τὴν χαρὰν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος συναισθάνεται, ὅτι ἐξεπλήρωσεν εὐόρκως εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τὸ καθῆκόν του.

Ἡ ἐκλεκτοτέρα ἀθηναϊκὴ κοινωνία περιεστοίχισε τὸ ἀνθοστόλιστον φέρετρόν του μὲ θλίψιν εἰλικρινῆ. Διότι ὁ Δημήτριος Βικέλας ἐτιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὅσον ὀλίγοι τῶν λογίων μας. Δὲν ἦτο μόνον ἡ ἀξία καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἐργασίας του, δὲν ἦσαν μόνον τὰ συγγράμματά του ποῦ ἐπέβαλλαν αὐτὴν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν· ἀλλ' ἦτο καὶ ὁ γλυκὺς χαρακτὴρ τοῦ ἀνδρός, τῆς ψυχῆς του ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἄκρα καλωσύνη. Μακρὰν τῶν ἐρίδων, τῶν πολλάκις προσωπικῶν, αἱ ὁποῖαι διατροῦν τοὺς λογίους, ἄνευ φθόνου, ἄνευ ἐμπαθείας, ὁ ἀγαθὸς Βικέλας, μὲ τὸ μειδίαμα πάντοτε εἰς τὰ χείλη, εἶχεν ἀγάπην καὶ γλυκεῖς λόγους δι' ὅλους. Καί, πολὺ σπάνιον δι' ἄνθρωπον τῶν γραμμάτων, ἀγωνισθέντα εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τὸν καλὸν ἀγῶνα τοῦ πνεύματος, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Λουκῆ Λάρα» ἠμποροῦσε νὰ καυχᾶται ὅτι δὲν εἶχεν ἐχθρούς. Αὐτὸς ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν μορφωμένος ἄνθρωπος. Διότι πῶς εἰμπορεῖ νὰ ἐννοηθῇ ἡ μόρφωσις τελεία χωρὶς νὰ ὁδηγῇ εἰς τὴν τελείαν καλωσύνην; Καὶ ἡ καλωσύνη τοῦ Βικέλα τὸν ἐσήκονεν ὑψηλότερα ἀπ' ὅλους...

Διὰ τὸ φιλολογικὸν ἔργον τοῦ ἀποθανόντος λογίου δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐδῶ ἐν ἐκτάσει. Ἀρκοῦμαι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἔγραψεν εἰς τὴν νεότητά του ὡραιότατα ποιήματα, (τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν τυπωμένα εἰς ἕνα τόμον μὲ τὸν μετριόφρονα τίτλον «Στίχοι»,) καὶ ὅτι μετέφρασεν εἰς ἁπλῆν καὶ ποιητικὴν γλῶσσαν τὰς κυριωτέρας τραγῳδίας τοῦ Σαίξπηρ (Ἀμλετ, Ὀθέλλον, Βασιλέα Λήρ, Ἔμπορον τῆς Βενετίας κλπ.) Ἡ μεταφραστικὴ ἐργασία τοῦ Βικέλα θεωρεῖται μεγάλης ἀξίας, διότι πρῶτος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τραγῳδίαν τὴν ἁπλῆν ποιητικὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο ἀκατάλληλος, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἔκτοτε μεταχειρίζονται εἰς τὸ θέατρον συχνότατα, διότι διὰ τῶν μεταφράσεων κυρίως τοῦ Βικέλα ἀπεδείχθη ὡς καταλληλοτέρα τῆς ψυχρᾶς ἀρχαϊζούσης. Ὁ δὲ ἠθοποιὸς Λεκατσᾶς, ὁ ἐξοχώτερος τῶν Ἑλλήνων ἑρμηνευτῶν τοῦ Σαίξπηρ, παίζει ἀποκλειστικῶς καὶ κατὰ προτίμησιν τὰς μεταφράσεις τοῦ Βικέλα.

Ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ Βικέλας ἔγραψε καὶ διηγήματα. Εἶνε ἀπὸ τοὺς πρώτους-πρώτους Ἕλληνας διηγηματογράφους, ὑπῆρξε πραγματικῶς ὁ γενάρχης τοῦ νεοελληνικοῦ διηγήματος. Μεταξὺ τῶν διηγημάτων του, τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὁ «Λουκῆς Λάρας», αὐτοβιογραφία γέροντος Χίου, ὁ ὁποῖος διηγεῖται τὰς περιπετείας τῆς νεότητός του, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Ἐπαναστάσεως. Εἶνε τὸ ὡραιότερον ἴσως ἔργον ποῦ ἐνέπνευσεν ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 21. Καὶ θεωρεῖται πλέον ὡς ἔργον κλασσικόν. Μετεφράσθη εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, εἰς δὲ τὴν ἑλληνικὴν ἀριθμεῖ τόσας ἐκδόσεις, ὅσας βεβαίως κανὲν ἄλλο τοιούτου εἴδους βιβλίον. Μία τῶν ἐκδόσεων εἶνε πολυτελὴς καὶ θαυμασίως εἰκονογραφημένη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος ζωγράφου Ράλλη. Ὑποθέτω ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νεαρούς μας ἀναγνώστας θὰ ἔτυχε νὰναγνώσουν τὸν «Λουκῆν Λάραν» καὶ θὰ ἐθαύμασαν βεβαίως τὴν ὡραίαν καὶ συγκινητικὴν αὐτὴν ἱστορίαν, μὲ τὸ λεπτὸν καὶ ἀπέριττον ὕφος.

Παραλλήλως πρὸς τὴν φιλολογικὴν ἐργασίαν τοῦ Βικέλα, ὑψοῦται καὶ ἡ κοινωνική του. Ὁ Βικέλας ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος μοχλὸς τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων», σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ μόρφωσις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τῆς ἐκδόσεως λαϊκῶν βιβλίων πάσης ὕλης καὶ θέματος. Ὁλόκληρος βιβλιοθήκη ἔχει ἀποτελεσθῇ μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὰ ὡραῖα καὶ ὠφέλιμα πράγματι βιβλιάρια τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου ἱδρυτής, πρόεδρος καὶ μέγας εὐεργέτης ὑπῆρξεν ὁ Βικέλας. Εἰς τὰς ἐνεργείας του, εἰς τὸν ζῆλόν του, εἰς τὴν δραστηριότητά του, καὶ εἰς τὸ χρῆμά του ἀκόμη, ὀφείλεται ἡ εὐδοκίμησις καὶ ἡ ὑλικὴ εὐημερία τοῦ κοινωφελοῦς ἱδρύματος, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν βιβλίων, ἐκδίδει καὶ σπουδαιότατον περιοδικόν, τὴν «Μελέτην», καὶ πολλὰ ἄλλα ὠφέλιμα ἔργα κάμνει, ὅπως πρό τινων ἐτῶν τὸ Παιδαγωγικὸν Συνέδριον καὶ τὴν Σχολικὴν Ἔκθεσιν, ἡ ὁποία ἐσχημάτισε τὸν πυρῆνα τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Μουσείου, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἔκτοτε εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Συλλόγου. Ἀλλὰ καὶ ὁ γνωστός μας «Οἶκος Τυφλῶν», καὶ τὸ «Σκοπευτήριον» καὶ ἄλλα οὐτωσειπεῖν ἐξαρτήματα τοῦ Συλλόγου, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰς φροντίδας τοῦ Βικέλα κυρίως ὀφείλονται. Εἰς αὐτὰ ἀφιέρωσε τὰ τελευταῖά του ἔτη. Καὶ ἐπέστεψεν οὕτω τὴν ἐργώδη καὶ χρήσιμον ζωήν του δι' ἱδρυμάτων μεγάλης κοινωνικῆς σημασίας, διὰ τὰ ὁποῖα ἐδείχθη ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Τοιοῦτος μὲ ὀλίγας γραμμὰς ὁ ἀποθανών. Μία ξεχωριστὴ φυσιογνωμία, μὲ τὴν ὁποίαν ἤξιζε βεβαίως νὰ γνωρισθῆτε ἔστω καὶ τόσον ἀτελῶς. Ἐκτὸς τούτου, ὁ Δημήτριος Βικέλας ἦτο ἐκ τῶν θερμοτέρων φίλων τῆς Διαπλάσεως. Παρηκολούθει τὸ ἔργον μας μ' ἐνδιαφέρον καὶ μὲ ἀγάπην, μέχρις ἐσχάτων δὲ ἐβεβαίονε—καὶ τὸ ἔγραψε κάποτε,—ὅτι ἡ Διάπλασις ἦτο τὸ μόνον ἑλληνικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν ἀπὸ τὴν πρώτην λέξιν ἕως τὴν τελευταίαν.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Η. ΛΑΛΑΟΥΝΗ

Ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Δούκισσα τῶν Σολώνων* συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, ἡ τυχοῦσα τοῦ Μποτασείου Βραβείου ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Ἀθηνῶν.

[Ἴδε Ἀλληλογραφίαν τοῦ φύλλου 32.]

Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

ΣΤ'

Γιὰ νὰ μπορέσουν τὰ κοριτσάκια νὰ παίξουν καλὰ τὸ μέρος των, ἡ Κάκια ἀνοίγει καὶ σκαλίζει ὅλα τὰ συρτάρια, καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα παληὰ φορέματα τῆς μαμᾶς, κουρέλια, κομμάτια διάφορα μεταξωτῶν, κορδελίτσες, παληὰ καπέλα, ἄνθη, πτερά, ζῶνες, βεντάλιες, φασαμαὶν σπασμένα, ὀμπρέλλες σχισμένες, καὶ τὰ λοιπά. Καὶ βιαστικὰ-βιαστικὰ μοιράζει αὐτὸ τὸ *κουρελαριὸ* στὶς φεληνάδες της, καὶ καθεμία στολίζεται καὶ γίνεται «κυρία».

Τὸ ὄνειρο τῶν μικρῶν ἀγοριῶν εἶνε πότε νὰ φορέσουν μακρὺ παντελόνι. Καὶ τὸ ὄνειρο τῶν μικρῶν κοριτσιῶν εἶνε πότε νὰ φορέσουν φουστάνι μὲ οὐρά. Μόλις αἰσθανθοῦν κάτι τι νὰ κτυπᾷ τὶς πτέρνες των, νομίζουν ὅτι τὸ ὄνειρό των ἀρχίζει νὰ πραγματοποιῆται. Εἰς τὴν φαντασίαν των, ἕνα μακρὺ κουρέλι κρεμασμένον ἀπὸ τὴν μέσην των καὶ συρόμενον ἀπὸ πίσω, γίνεται διαμιᾶς ὁ ἀστροκέντητος μαντύας τῆς Στακτοπούτας! Γι' αὐτὸ πάντα τὰ κοριτσάκια, εἰς τὰ παιχνίδια των, φοροῦν *μακρυά*. Πότε μίαν ποδιὰν τῆς ντάντᾶς, πότε ἕνα παληὸ μεσοφόρι τῆς μαμᾶς... Ἔτσι καὶ τώρα οἱ φεληνάδες τῆς Κάκιας ἔγιναν *κυρίες*, ἄλλες μὲ λερωμένες ποδιές, καὶ ἄλλες μὲ ὅ,τι βρῆκαν προχειρότερο καὶ χειρότερο. Καὶ ἐκαμάρωναν πιὰ σὰ νὰ φοροῦσαν τὰ φορέματα τῆς Βασιλοπούλας.

Ἡ Κάκια, τάχα ἡ οἰκοδέσποινα, ἐθρονιάσθη εἰς τὸ σαλόνι κοντὰ εἰς ἕνα τραπεζάκι, ὅπου ἔχει παρατάξῃ τὸ σερβίτσιο τῆς κούκλας της. Ἡ κυρία δέχεται, καὶ φυσικά, προσφέρει καὶ τσάϊ. Καὶ οἱ φεληνάδες της ἔρχονται μία-μία, τὴν χαιρετοῦν, καὶ σχηματίζουν γύρω της κύκλον.

Εἶνε ἀστεῖον νὰ βλέπῃ κανεὶς μὲ πόσην σοβαρότητα τὰ κοριτσάκια βυθίζονται 'στὸ παιχνίδι καὶ μιμοῦνται τὰ λόγια καὶ τὰ φερσίματα τῶν μεγάλων! Δὲν εἶνε πλέον γελοιογραφία, ἀλλὰ πιστὴ ἀντιγραφὴ μᾶς συναναστροφῆς τοῦ λεγομένου «καλοῦ κόσμου», τοῦ κόσμου ἐκείνου ποῦ φαίνεται νὰ τὸν θαυμάζουν ὑπερβολικά. Ἀκοῦστε ὀλίγον τὰς συνομιλίας των:

— Καὶ ποῦ τὸ ἔκαμες αὐτὸ τὸ χαριτωμένο φουστάνι, ἀγαπητή μου; ἐρωτᾷ ἡ Κάκια τὴ Λιλίκα, ποῦ καμαρόνει ἐνῷ σέρνει ὀπίσω της μίαν ποδιὰν γαλάζιαν, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν οἱ κατσαρόλες ἀπετύπωσαν μαῦρα σχέδια φανταστικά.

— Τὸ ἔφερα ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀγαπητή μου Κυρία. Εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα, ξεύρετε, τοῦ Πρεντάν.

— Ἄ, τοῦ Πρεντάν. Ἀλήθεια, μόνον εἰς τόσῳ μεγάλα καταστήματα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ντυθῇ ἔτσι κομψά!

— Ἐγὼ ὅμως ντύνομαι ἐδῶ! λέγει ἡ Ἑλενίτσα ἡ πιὸ μικρή, ποῦ δὲν ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν φούσταν της, διὰ νὰ τὴν μακρύνῃ, παρὰ ἕνα μεγάλο κομμάτι ρὸζ χαρτί.

— Καὶ αὐτὸ τὸ θαυμάσιο καπέλο ἀπὸ ποῦ τὸ πῆρες; ἐρωτᾷ καὶ ἡ Ἀνθὴ τὴν Ἀννούλαν, ποῦ ἔχει καρφώσῃ εἰς τὰ μαλλιά της τρία κεράσια, ἕνα κόκκινο πουλὶ καὶ ἕνα κομμάτι ἀπὸ παληὰ ψάθα.

— Τὸ ἔφτιασα μόνη μου· σοῦ ἀρέσει; ἀπαντᾷ μὲ καμάρι ἡ Ἀννούλα.

— Ἄ, μὰ ἐσὺ εἶσαι μάγισσα, πραγματικῶς! λέγει ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία ὅμως, ἀπὸ μέσα της, δὲν ἀρέσει καθόλου τὸ καπέλο τῆς Ἀννούλας...

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΠΟΣΥΝΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Νέα φάσις

Εἶνε φανερὸν ὅτι ἡ ὑπόθεσις τώρα περιωρίζετο μεταξὺ τοῦ καπήλου Κρὸφφ καὶ τοῦ καθηγητοῦ Νικολέφ. Τὸ τεμάχιον τοῦ χαρτονομίσματος, τὸ ἀνευρεθὲν εἰς τὴν στάπτην τῆς ἑστίας, ἀπέκλειε πᾶσαν ὑπόνοιαν ὅτι τὸ ἔγκλημα πιθανὸν νὰ διεπράχθη ὑπό τινος τῶν κακούργων τῶν λυμαινομένων τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Λιβονίας. Διότι πῶς ὁ κακοῦργος αὐτὸς μετὰ τὴν δολοφονίαν, θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἰςχωρήσῃ ἀπαρατήρητος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ταξειδιώτου, νὰ τοποθετήσῃ ἐκεῖ τὸν συνδαυλιστῆρα,—ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο ἐχρησιμοποίησε διὰ νὰ παραβιάσῃ τὰ παραθυρόφυλλα,—καὶ νὰ ρίψῃ εἰς τὴν ἑστίαν τὸ λείψανον τοῦ ἀποτεφρωθέντος χαρτονομίσματος;... Πῶς ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἀφ' ἑνός, καὶ ὁ Κρὸφφ ἀφ' ἑτέρου, δὲν θὰ ἤκουον τίποτε, ὅσον βαθὺς καὶ ἂν ἦτο ὁ ὕπνος των;... Καὶ τέλος, πῶς ὁ κακοῦργος θὰ συνελάμβανε τὴν ἰδέαν νὰ ἐνοχοποιήσῃ διὰ τὸ ἔγκλημα τὸν κοιμώμενον ἐκεῖνον ταξειδιώτην;... Μετὰ τὴν δολοφονίαν καὶ τὴν κλοπήν, βεβαίως θὰ ἐτρέπετο εἰς ἀπρομαίαν φυγήν, καὶ ἡ αὐγὴ θὰ τὸν εὕρισκε πολὺ μακρὰν τοῦ καπηλείου τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*.

Ταῦτα ὑπηγόρευσεν ἡ αὐστηρὰ λογική. Ἡ ἀνάκρισις ἑπομένως ὤφειλε νὰ περιορισθῇ εἰς τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ κοινωνικὴ θέσις ἦτο τόσον διαφορετική, καὶ μεταξὺ αὐτῶν μόνον νὰ κρίνῃ καὶ νὰποφανθῇ ποῖος ἦτο ὁ πιθανώτερος ἔνοχος.

Καὶ ὅμως δὲν ἐξεδίδετο ἔνταλμα συλλήψεως οὔτε ἐναντίον τοῦ ἑνὸς οὔτε ἐναντίον τοῦ ἄλλου! Τοῦτο, μετὰ τὴν δευτέραν ἔρευναν τὴν γενομένην εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐφαίνετο πολὺ παράδοξον καὶ ἐξέπληττε καὶ τοὺς ἀπαθεστέρους. Φαντάζεσθε τώρα πόσον ἡ ἀδράνεια αὐτὴ καὶ ἡ ἐκιφυλακτικότης τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς ἐξηρέθιζε τοὺς ἐμπαθεστέρους, τοὺς ὀπαδοὺς τῶν κομμάτων! Εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι, μετὰ τὰ νέα γεγονότα τὰ ἐνοχοποιοῦντα τόσον

τὸν Νικολέφ, ἡ ὑπόθεσις συνεδέθη ἀκόμη στενώτερα μὲ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν, μὲ τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν φυλῶν, ὁ ὁποῖος ἐχώριζεν εἰς δύο στρατόπεδα ὄχι μόνον τὴν Ρίγαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τρία κυβερνεῖα τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν.

Ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἦτο Σλαῦος καὶ ὑπεστηρίζετο ἀπὸ τοὺς Σλαύους, ὄχι μόνον διὰ κομματικοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ περισσότεροι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν πιστεύσουν ὡς δράστην τοῦ ἀτίμου ἐκείνου ἐγκλήματος.

Ὁ Κρὸφφ ἦτο καταγωγῆς γερμανικῆς, ἑπομένως τὸν ὑπερησπίζοντο οἱ Γερμανοί, ὄχι διότι ἐνδιεφέροντο πραγματικῶς ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτήτου ἑνὸς ταπεινοῦ καπηλείου τῆς ἐξοχῆς, ἀλλὰ διότι ἤθελαν δι' αὐτοῦ νὰ πολεμήσουν τὸν Δημήτριον Νικολέφ.

Αἱ ἐφημερίδες δὲν ἔπαυαν νὰ δημοσιεύουν σφοδρότατα ἄρθρα, τόσον αἱ σλαυόφιλοι ὅσον καὶ αἱ γερμανόφιλοι. Συνεζήτουν ζωηρότατα καὶ εἰς τὰ μέγαρα τῆς ἀριστοκρατίας, καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῆς μεσαίας τάξεως, καὶ εἰς τὰ ἐμπορικὰ γραφεῖα, καὶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς οἰκίσκους, παντοῦ. Ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ θέσις τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ ἐδυσχεραίνετο. Αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαὶ ἐκλησίαζαν. Καὶ ὁλονὲν μετὰ μεγαλητέρου ἐνθουσιασμοῦ, μετὰ φανατισμοῦ μᾶλλον, οἱ Σλαῦοι ἀνεκήρυττον ὡς ὑποψήφιόν των τὸν Δημήτριον Νικολέφ, ἀντιτάσσοντες αὐτὸν ἐναντίον τοῦ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ πλουσίου τραπεζίτου, οἱ φίλοι του, οἱ πελάται του, μακρὰν τοῦ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ἀγῶνα, ἠγωνίζοντο μὲ ὅλα των τὰ μέσα καὶ μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν. Εἶχον ὑ τὲρ αὐτῶν—εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ εἴπωμεν—τὸ πανίσχυρον χρῆμα καὶ τὸ μετεχειρίζοντο ἀφειδῶς διὰ ν' ἀγοράζουν προπάντων ἐφημερίδας. Διὰ τοῦτο δὲν ἔπαυαν οἱ δημοσιογράφοι τοῦ κόμματος νὰ κατηγοροῦν δριμότατα τοὺς δικαστὰς ὡς ἀδυνάτους καὶ μεροληπτικούς. Ἀπῄτουν τὴν ἄμεσον σύλληψιν τοῦ Νικολέφ, καὶ οἱ μετριοπαθέστεροι ἀκόμη ἐπέμενον νὰ συλληφθοῦν καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ κάπηλος καὶ ὁ καθηγητής. Ἦτο ἀνάγκη νὰ δοθῇ μία λύσις οἱαδήποτε εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, πρὶν νὰ ἔλθουν αἱ ἐκλογαί, πρὶν νὰ συναντηθοῦν αἱ ἀντίπαλοι μερίδες πρὸ τῶν καλπῶν.

Τί ἔκαμνεν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κρόφφ;

Ὁ Κρὸφφ δὲν ἐξήρχετο πτσῶς ἀπὸ τὸ καπηλεῖον, ὅπου οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξήσκουν τὴν αὐστηροτέραν ἐπίβλεψιν. Καὶ ἐξηκολούθει τὴν ἐργασίαν του. Κάθε βράδυ, οἱ πελάται του, γεωργοὶ ἢ ὁλοτόμοι, συνηθροίζοτο κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Ἀλλ' ἦτο φανερὸν ὅτι ἡ παρατεινομένη ἐκκρεμότης δὲν ἔπαυε νάνησυχῇ τὸν κάπηλον. Ἐφ' ὅσον ἄφιναν τὸν καθηγητὴν ἐλεύθερον, ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ συνελαμβάνετο αὐτός. Εἴπερ ποτε σκοτεινὸς καὶ δύσθυμος, κατεβίβαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τῶν βλεμμάτων τὰ ὁποῖα προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ ἐταστικῶς, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ κατηγορῇ τὸν Νικολὲφ μ' ἐπιμονήν, μὲ λύσσαν, μὲ μανίαν, ἡ ὁποία τοῦ ἀνέβαζεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ αἷμα τόσον πολύ, ὥστε οἱ συνομιληταί του ἐφοβοῦντο μήπως πάθῃ καμμίαν συμφόρησιν.

Συνήθως βασιλεύει μεγάλη χαρὰ εἰς οἰκίαν ὅπου γίνονται προετοιμασίαι γάμου. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἑορτάζει. Ἀφίνουν ὁλάνοικτα τὰ παράθυρα διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ ἀὴρ καὶ ἡ χαρά. Ἡ εὐτυχία ἀναβλύζει πανταχόθεν. Ἀλλὰ τοιοῦτόν τι δὲν συνέβαινε καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Νικολέφ. Ἴσως δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶχε ταράξῃ τόσον βαθέως τὴν ζωήν του· δὲν ἔπρεπεν ὅμως νὰ φοβῆται τὰ πάντα ἐκ μέρους τῶν ἀμειλίκτων πιστωτῶν του, τῶν ἀσπονδοτέρων του ἐχθρῶν;...

Ἑπτὰ ἡμέραι εἶχον παρέλθῃ ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐμφανίσεως τοῦ καθηγητοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Κέρστορφ. Ἦτο ἡ 13 Μαΐου. Τὴν ἐπαύριον, ἡ συναλλαγματικὴ ἡ εἰς χεῖρας τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν καὶ εἰς βάρος τοῦ Νικολέφ, ἔληγε. Ἐὰν μέχρι τῆς μεσημβρίας δὲν παρουσιάζετο εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Τραπέζης, φέρων τὰς ὀφειλομένας 18,000 ρουβλίων, θὰ ἐστέλλετο ἔνταλμα πληρωμῆς εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν τὸ εἶχε, καὶ τὰ τέκνα του τὸ ἠγνόουν. Μέρος τοῦ πατρικοῦ χρέους, τὸ ὁποῖον φιλοτίμως εἶχεν ἀναλάβῃ, ἕως ἑπτὰ χιλιάδας ρούβλια, τὸ ἐπλήρωσεν ἤδη διὰ τῆς ἐργασίας του καὶ τῶν οἰκονομιῶν του· ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐξοφλήσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ λῆξις θὰ τὸν εὕρισκεν ἄνευ χρημάτων... ἐκτὸς ἐάν...

Τοῦτο ἐπερίμεναν πρὸ πολλοῦ οἱ ἀδελφοὶ Γιοχάουζεν. Φοβερὸν δίλημμα ἠγείρετο ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου των. Ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἢ δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ πληρώσῃ, ἢ θὰ ἦτο.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, καὶ ἐὰν ἡ ὑπόθεσις τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ* ἐλύετο ὑπὲρ αὐτοῦ,—ἐὰν δηλαδὴ ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυπτε νέας ἐνδείξεις ἐναντίον τοῦ καπήλου, ἐὰν ἡ ἐνοχὴ τοῦ Κρὸφφ προέκυπτε προφανῶς, ἐὰν συνελαμβάνετο αὐτός, ἐδικάζετο καὶ κατεδικάζετο, καὶ τέλος ἐὰν ἡ ἀθῳότης τοῦ καθηγητοῦ ἀπεδεικνύετο πληρέστατα διὰ τῆς καταδίκης τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου,—πάλιν οἱ ἀδελφοὶ Γιοχάουζεν θὰ τὸν εἶχαν εἰς τὴν ἐξουσίαν των δυνάμει τοῦ χρέους, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐξοφλήσῃ. Τότε θὰ τὸν κατεδίωκον ἀμειλίκτως καὶ θὰ τὸν ἔκαμναν νὰ πληρώσῃ τὸ αἷμα τοῦ νεαροῦ Κὰρλ καὶ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)*

Χάος. Δοὺξ τῆς Ἀχαΐας. Κυρία δὲν μὲ Μέλει. Ξανθὴ Μουσμέ. Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος. Ἔνδοξος Ἕλλην. Ἐλεύθερος Ἕλλην.

Κυανόλευκον Λάβαρον. Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις. Κύκνος Μυτιλήνης. Θυελλώδης Οὐρανός. Μουσηγέτης Ἀπόλλων.] Ἐλιούδα. Γέρω-Καπετάνιος

πᾶν ὅ,τι εἶχον ὑποφέρῃ ἐξ αἰτίας τοῦ πολιτικοῦ ἐκείνου ἀντιπάλου, ὁ ὁποῖος ὑπενόμευσε τὰ συμφέροντά των καὶ τὰς φιλοδοξίας των, ὑψόνων κατὰ τοῦ γερμανικοῦ στοιχείου - τὴν σημαίαν τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ἐὰν ὁ Νικολὲφ εἶχε τὸ πρὸς ἐξόφλησιν ἀπαιτούμενον ποσόν, τοῦτο θὰ προήρχετο βεβαίως ἐκ τῆς κλοπῆς τῆς διαπραχθείσης εἰς τὸ καπηλεῖον. Οἱ κ. κ. ἀδελφοὶ Γιοχάουζεν ἤξευραν καλὰ ὅτι μόλις καὶ μετὰ βίας, θυσιάζων καὶ τοὺς τελευταίους του πόρους, ὁ καθηγητὴς εἶχε κατορθώσῃ νὰ πληρώσῃ, ἐκ τῶν 25,000 ρουβλίων, τὰς ἑπτά. Πῶς θὰ εὕρισκε τὰς ὑπολοίπους δεκαοκτώ, ἐὰν δὲν τὰς εἶχε προμηθευθῇ δι' ἐγκλήματος; Καὶ τότε, φέρων τὸ ποσὸν αὐτὸ τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως, τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα τὰ κλοπιμαῖα, τῶν ὁποίων ἠγνόει βεβαίως ὅτι ἡ Τράπεζα εἶχε κρατήσῃ τοὺς ἀριθμούς, ὁ Νικολὲφ θὰ ἐπροδίδετο μόνος του, καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, οὔτε ἡ προστασία τῆς κυβερνήσεως, οὔτε ἡ ἐπέμβασις τῶν φίλων του θὰ ἴσχυον νὰ τὸν σώσουν: θὰ ἦτο τελείως καὶ ὁριστικῶς κατεστραμμένος!

Ἡ πρωΐα τῆς ἑπομένης ἡμέρας διέρρευσε, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Τραπέζης ὁ Δημήτριος Νικολέφ.

Τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἔνταλμα ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν ἐστάλη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καθηγητοῦ, διατασσομένου νὰ πληρώσῃ αὐθημερὸν 18,000 ρούβλια.

Κατὰ κακὴν τύχην,—κακήν, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω,—τὸ ἔγγραφον αὐτὸ παρέλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κλητῆρος ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ. Οὕτως ὁ μέλλων γαμβρὸς τοῦ Νικολέφ, ἔμαθεν ὅτι ὁ πενθερός του ὤφειλεν εἰς τὴν Τράπεζαν τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν τὸ σημαντικὸν αὐτὸ ποσόν. Κ' ἐνόησε τὰ πάντα, ἐπειδὴ εἶχεν ἀκούσῃ ἄλλοτε ὅτι ὁ καθηγητὴς εὑρέθη εἰς μεγάλας χρηματικὰς στενοχωρίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του. Ἐνόησεν ὅτι ὁ Νικολὲφ εἶχεν ἀναλάβῃ τὰ πατρικὰ χρέη· ἐνόησεν ὅτι ἂν δὲν ἔκαμε ποτὲ λόγον περὶ τούτου εἰς τὴν οἰκογένειάν του, εἰς τὰ τέκνα του, ἦτο διὰ νὰ μὴν προσθέσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν εἰς τὰς τόσας ἄλλας, ἐλπίζων πάντοτε ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξοφλήσῃ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς οἰκονομίας...

Ναί, ὁ Βλαδίμηρος, ἀναγνώσας κατὰ τύχην τὴν εἰδοποίησιν τῆς Τραπέζης, τὰ ἐνόησεν ὅλ' αὐτά, καὶ συγχρόνως ἐνόησε ποῖον ἦτο τὸ καθῆκόν του.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Π. ΚΟΥΚΟΡΙΚΟΣ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς
εἰς τὸ Ἀθηνοφήφισμα τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1907.

[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἔ. σελὶς 110]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 109ος
ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ (ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ Ἢ ΜΗ)
ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ

Στὴν ἀναβροχιά, καλὸ καὶ τὸ χαλάζι

Πολλάκις βεβαίως θὰ ἔχετε ἀκούσῃ αὐτὴν τὴν παροιμίαν καὶ θὰ γνωρίζετε καλὰ τὴν σημασίαν της. Ἐπάνω εἰς αὐτὴν πρόκειται νὰ βασίσετε σήμερον ἓν διήγημα. Θὰ πλάσετε δηλαδὴ μίαν ὑπόθεσιν, θὰ διηγηθῆτε μίαν μικρὰν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν φαντασίαν σας, τῆς ὁποίας ἡ ἰδέα, τὸ συμπέρασμα, τὸ δίδαγμα, θὰ εἶνε ἡ παροιμία: *Στὴν ἀναβροχιά, καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.*

Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς εἶνε δύσκολον. Καὶ ἄλλην φορὰν (τῷ 1906) ἐδοκίμασα τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ μ' ἐπιτυχίαν μεγάλην. Τότε ἔστειλαν οἱ φίλοι μου πολλὰ καὶ τόσον εὔμορφα διηγηματάκια, ὥστε ἀντὶ ἑνὸς ἔκρινα καλὸν νὰ δημοσιεύσω δύο. Ἐλπίζω ὅτι τὴν ἴδιαν ἐπιτυχίαν θὰ ἔχῃ καὶ ἡ σημερινὴ ἐπαναλήψις τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Τῶρα προσέξατε εἰς τοὺς ὅρους καὶ συμμορφωθῆτε:

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ΟΛΟΙ οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι τῆς «Διαπλάσεως», δωρεὰν μὲν ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1908, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 10*, εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποί. (Δηλαδή, ὅπως ὡρίσαμεν καὶ διὰ τὸν προηγούμενον Μ. Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως).

2.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον *πολὺ καθαρὰ* (τὰ δυσανάγνωστα δὲν θὰ ληφθοῦν διόλου δπ' ὄψει,) εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου μὲ τὸν τίτλον «Διήγημα διὰ τὸν 109ον Διαγωνισμόν», καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Διαγωνιζομένου.

3.— Τὸ διήγημα δὲν πρέπει νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ περισσοτέρας τῶν *800 λέξεων*. Τὰ συντομώτερα προτιμῶνται. Τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ μέτρον ἀποκλείονται.

4.— Ὅσοι γνωρίζουν ζωγραφικήν, εἰμποροῦν νὰ εἰκονογραφήσουν διὰ μιᾶς ἢ περισσοτέρων εἰκόνων τὸ διήγημά των. Αἱ εἰκόνες αὐταὶ πρέπει νὰ εἶνε ζωγραφισμέναι εἰς χωριστὸν ἄσπρον χαρτὶ (ὄχι εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τοῦ διηγήματος) καὶ νὰ μὴν εἶνε χρωματισταί, ἀλλ' ἁπλῶς μὲ κοινὴν μελάνην *πολὺ μαύρην*, (ἢ μὲ *κραγιόν*, σέπιαν ἢ συνικὴν μελάνην).

5.— Οἱ μὴ γνωρίζοντες ζωγραφικήν, εἰμποροῦν κάλλιστα νὰ στείλουν τὸ διήγημά των *ἄνευ εἰκόνων*. Διότι θὰ βραβευθοῦν τὸ *καλλίτερα* διηγήματα, ἀδιάφορον ἂν θὰ εἶνε εἰκονογραφημένα ἢ ὄχι.

6.— Ἂν τὸ καλλίτερον διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ βραβευθῇ μὲ πρῶτον βραβεῖον, τύχῃ νὰ εἶνε καὶ καλῶς εἰκονογραφημένον, ὥστε νὰ δημοσιευθοῦν μαζὶ καὶ αἱ εἰκόνες του, τότε εἰς τὸν συγγραφέα· του θὰ σημειωθοῦν διπλᾶσια εὔσημα τοῦ συνήθους, ἐκτὸς δὲ τῶν 3 τόμων τῆς δραχμῆς (Α' Βραβεῖον Μεγάλου Διαγωνισμοῦ) θὰ δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἐπιπλέον καὶ τὰ τρία τομίδια τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος (Α' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ).

7.— Εἰς τοὺς λοιποὺς βραβευθησομένους, (καὶ εἰς τὸν πρῶτον, ἂν εἶνε ἄνευ εἰκόνων) θὰ δοθοῦν μόνον τὰ συνήθη βραβεῖα τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε τὸν Ὀδηγὸν (Κεφ. Ε'. ἄρθ. 2, § α' β' γ').

8.— Διηγήματα διὰ τὸν παρόντα Διαγωνισμόν, εἶνε δεκτὰ μέχρι τέλους Αὐγούστου ἐ.ἔ.

Καὶ νέον εἶδος Διαγωνισμοῦ

Σᾶς ἀναγγέλλω ἀπὸ τώρα ὅτι εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ τόμου τούτου θὰ προκηρυχθῇ διὰ πρώτην φορὰν *Διαγωνισμὸς Μικρῶν Ἀγγελιῶν*.

Θὰ σᾶς προσκαλέσω δηλαδὴ νὰ μοῦ ὑποδείξετε σεῖς ἓξ Μικρὰς Ἀγγελίας, ἐξ ὅσων ἐδημοσιεύθησαν ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἔτους τούτου ἢ θὰ δημοσιευθοῦν μέχρι τέλους Νοεμβρίου, ὡς ὡραιοτέρας, εὐφυεστέρας καὶ ἑπομένως ἀξίας νὰ βραβευθοῦν. Οἱ βροι τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν ἐκτενῶς, ἐν καιρῷ. Σᾶς προειδοποιῶ μόνον ἀπὸ τώρα, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ δημοσιεύετε εἰς τὸ ἑξῆς ὅσον εἰμπορεῖτε ὡραιοτέρας καὶ εὐφυεστέρας Μ. Ἀγγελίας, ὥστε νὰ ἔχετε βάσιμον τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ὑποδεχθῇ καμμία σας πρὸς βράβευσιν· ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ προσέχετε εἰς τὰς δημοσιευομένας, ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον θὰ προσκληθῆτε νὰ τὰς κρίνετε. Σημειώσατε δὲ ὅτι θὰ βραβευθοῦν ὄχι μόνον αἱ καλλίτεραι ἀγγελίαι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ὑποδείξουν τὰς βραβευθησομένας, ὅπως γίνεται ἐπάνω-κάτω καὶ εἰς τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων.

Ἐπειδὴ δὲ ἐνθυμήθην τὸ Δημοψήφισμα, σᾶς ἀναγγέλλω ἀπὸ τώρα ὅτι ἀπεφάσισα νὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ ἑξῆς τὰς εἰκόνας *καὶ τῶν δέκα* συνδρομητῶν ποῦ θὰ ἐκλεχθοῦν ὡς ἔχοντες τὰ ὡραιότερα ψευδώνυμα, εἰς σύμπλεγμα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου, εἰς μεγαλήτερον σχῆμα, θὰ δημοσιεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ πρώτου, ἤτοι τοῦ ἔχοντος τὰς περισσοτέρας ψῆφους. Ἀλλ' αὐτὰ θὰ τὰ εἰπωμεν λεπτομερῶς ἀργότερα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄγγελος Αὐγερινός: — Περίεργον! γιατὶ ὁ *Ἐθνομάρτυρας*, ἐνῷ κατετάχθη τώρα εἰς τὸν στρατόν, ἔχει μακρὺ σπαθί, ἐνῷ ὁ *Μεφιστοφελῆς* ὑπηρετεῖ πρὸ 5 ἐτῶν καὶ ἔχει ἀκόμη κοντό;!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρυγολέττου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

22 καὶ 23. — Ὁ *Καρχαρίας τοῦ Νείλου* συνιστᾷ δύο πτωχὰ παιδία ἐν Ἀθήναις, τὰ ὁποῖα θὰ λογισθοῦν εὐτυχῆ ἐὰν κανεὶς τὰ ἐγγράψῃ εἰς τὴν Διάπλασιν.

24. — Ὁ *Διαβολάκος τῆς Ἀλεξανδρείας* συνιστᾷ ἕνα πτωχὸν συμμαθητήν του, πολὺ πτωχὸν τὸν καϊμένον, ποῦ ὅση εἶνε ἡ πτώχεια του, τόση καὶ ἡ λαχτάρα του νὰ γίνῃ συνδρομητής.

25 καὶ 26.—*Ὁ Δόκιμος Καλλιτέχνης* συνιστᾷ δύο ἄπορα φρονιμώτατα παιδιὰ ἐν Βόλῳ, ποῦ ἀγαποῦν πολὺ τὴν Διάπλασιν ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἐγγραφοῦν.

Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι γρήγορα θὰ ἐγγραφοῦν καὶ οἱ πέντε.

Τὸ *Μυστηριῶδες Ἄσυλον* ἐνέγραψε διὰ μίαν ἑξαμηνίαν τὸν ὑπ' ἀριθ. 18 ἐ. ἔ. συστηθέντα ἄπορον. Εὖγε!

Κ' ἐγώ, *Ἀνοιξις τῆς Ζωῆς*, τὸ θεωρῶ εὐτυχίαν μου νὰ ἔχω τόσον καλὰς κ' ἐνθουσιώδεις φίλας. Κατὰ συνέπειαν κ' ἐγὼ εὐγνωμονῶ τὴν *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον*, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλω τὴν γνωριμίαν σου. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Στγὰ-στγά, *Δρυάς*, θὰ τἀποκτήσῃς ὅλα. Δώδεκα τόμοι μου καὶ ἓξ βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης μου εἶνε ἤδη ἀρκετὰ καλὸς πυρήν. Νὰ οἰκονομῇς χρήματα καὶ κάθε τόσον νἀγοράζῃς. Ἔτσι τὸ κάνουν οἱ περισσότεροι.

Σὲ συγχαίρω, *Ἐλληνικὸν Κλέος*, διὰ τὸν βαθμόν. Οἱ παραπονούμενοι διὰ τὰς κρίσεις τῶν Διαγωνισμῶν, εὐτυχῶς εἶνε πολὺ ὀλίγοι, ἀλλ' ἐπειδὴ φωνάζουν, φαίνονται πολλοί...

Ἡ πίπα τοῦ *Χρυσομάλλου Δέρατος* ἐτέθη χάριν ἀστειότητος, ὅπως καὶ ὁ μονύελος. Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι αὐτὸ ποῦ λέγεις ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ κάποτε ἐπιβάλλεται.

Πολλοὶ παιδαγωγοί, *Σταυραετὸ τοῦ Πηλίου*, ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ ἐξετάσεις πρέπει νὰ καταργηθοῦν ὡς περιττά. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν καταργοῦνται, τί ἄλλο εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν παρὰ... νὰ μελετῶμεν; Πῶς μοῦ ἐφάνη ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Κυριακήν, θὰ τὸ μάθῃς μόνον ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ἡ κρίσις.

Ὁ καιρὸς περνᾷ γρήγορα, *Μυροβόλος Χαραυγή*, καὶ πάλιν θὰ ξαναϊδῆς τὸ ἀγαπητόν σου Ζάππειον, τὸ ὁποῖον εἶνε γεμάτον συνδρομητὰς καὶ ἀντηχεῖ ἀπὸ ἐκλογικὰς συζητήσεις... Ὅταν θὰ γυρίσῃς μάλιστα θὰ εἶνε ἀκόμη ζωηρότερον, διότι τὸ φθινόπωρον θὰ μαζευθοῦν ἐδῶ ὅλοι.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, *Φάρε τῆς Μυτιλήνης*, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς καὶ τὸν πατέρα σου διὰ τὰ καλὰ λόγια ποῦ εἶπε δι' ἐμέ. Ἀκόμη δὲν ἐμέτρησα τὰς ἀπαντήσεις τῆς 27ης Κυριακῆς. Τί τὰ θέλεις ὅμως· εἶνε ἀμέτρητοι!

Γράφε μου ἐσύ ὅσα θέλῃς, *Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπίς*, καὶ μὴ σὲ μέλῃ πόσα ἔχω νὰ διαβάσω. Γιὰ φαντάσου νὰ τὸ ἔλεγαν ὅλοι αὐτό!! Δὲν θὰ εἶχα πλέον ἀλληλογραφίαν...

Δούκισσα τῆς Κεφαλληνίας, καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν ἐξοχήν. Ὅποιος κοπιάζει νἀπαντήσῃ εἰς ἕνα διαγωνισμόν, δὲν κοπιάζει χάριν τῆς Διαπλάσεως, ἀλλὰ χάριν τοῦ ἑαυτοῦ του. Διότι καὶ ἂν δὲν βραβευθῇ, πάλιν θὰ ἔχῃ μεγάλην ὠφέλειαν.

Πολλάκις, *Μυστηριῶδες Ἄσυλον*, εἶπα δι' αὐτοὺς ποῦ νομίζουν ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε μόνον διὰ μικρὰ παιδιά. Ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ τοὺς μεταπείσῃ κανείς, εἶνε νὰ τοὺς δώσῃ νὰ διαβάσουν μερικὰ φυλλάδια.

Τί χαρά! Τὸ *Μικρὸ Διαβολάκι* καὶ ὁ *Μικρὸς Δόγης*, τὰ καλὰ ἀδελφάκια, ποῦ πρώτην φορὰν φέτος ἐπῆγαν σχολεῖον μαζὶ-μαζί, καὶ εἶνε εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν (ἡ Ἑλληνικοῦ) ἔδωκαν ἐξετάσεις καὶ ἐπῆραν ἄριστα καὶ οἱ δύο, μόνοι αὐτοὶ ἀπὸ ὅλην τὴν τάξιν. Εὖγε των!—Ἀσκήσεις σας θὰ δημοσιευθοῦν. Εἶνε πάρα πολλαὶ αὐτὴν τὴν φορὰν αἱ Συλλογαὶ καὶ ἀκόμη δὲν ἐτελείωσεν ὁ πρῶτος γῦρος.

Δὲν εἶνε λάθος, *Μικρὲ Μουσικέ*, καὶ καλὰ ἔκαμες νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὸν Ὀδηγόν. Χάριν εὐκολίας εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μ. Μυστικῶν, ὡρίσθη νὰ στέλλῃ πρῶτος τετράδιον (μὲ ἀπαντήσεις) ὁ δεχόμενος τὴν πρότασιν. Εἰς ἀπάντησιν στέλλει ἓν ἰδικόν του καὶ ὁ προτείνας, καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ ἐτελείωσε. Διαφορετικὰ θὰ ἦτο μεγάλη φασαρία.

«Εἶμαι ἐδῶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐδῶ εἶνε ὡραῖα· κάμνει πολύ... κρῦο...» Αὐτὰ μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ βουνὸν τῆς ἡ *Μελαχροινὴ Ἀφροδίτη*. Καὶ πῶς τὴν ζηλεύω ἐγὼ ἀπὸ ἐδῶ... ἀπὸ αὐτὸν τὸν φοῦρνον ποῦ μᾶς ψήνει!...

Τί σᾶς ἔλεγα παραπάνω; Νά, καὶ ἡ *Πάλλουσα Καρδία*, καθὼς μοῦ γράφει, κρίνουσα μόνον ἀπὸ τὸν τίτλον, εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ περιοδικόν μας εἶνε διὰ μωρά. Ὅταν ὅμως ἐγνωρίσθη καλλίτερα μαζί μου, εἶδε τὴν πλάνην της καὶ τώρα μετανοεῖ ποῦ δὲν ἐνεγράφη πρωτήτερα.—Ναί, οἱ ἐκεῖ συνδρομηταί μου εἶνε 51.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Πάλλουσα Καρδία, α. (Φ. Γ.) *Πατριωτικὸν Αἴσθημα*, κ. (!!!) *Ἐαρινὴ Πασχάλιος*, κ. (;;;) *Γιὰ τὴν Πατρίδα*, α. (Ν. Ν.) *Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπίς*, κ. (Κ. Ο.) *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, κ. (Ρ. Κ.),

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει κόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Σμυρναῖος* (0) μὲ *Χορὸν τοῦ Ζαλόγκου*, *Πεταλούδαν τοῦ Ἀγροῦ*, *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*—τὸ *Ὑπερήφανο Σαμιωτόπουλο* (0) μὲ *Σαμίαν Ἠγεμονόπαιδα*, *Σεληνολάτριδα*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*—τὸ *Μυστηριῶδες Ἄσυλον* (0) μὲ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν*, *Μπόεμ*—ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* (3) μὲ *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα*, *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Μπόεμ*.

Ἡ Διάπλασις δοσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νυκτοκόρακα* (βεβαίως ἔλαβα καὶ τοῦ ἔστειλα τὰς τρεῖς ἀποδείξεις· πολὺ-πολὺ εὐχαριστῶ·) *Φοῖβον* (μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὰς λεπτομερείας τοῦ εἰς Σκόπελον ταξειδίου· ἐλπίζω ὅτι ἐχάρησες ἀχλάδια·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (ἔστειλα· διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς καὶ τὸ μικρότερον ποσὸν εὐθηνότερα καὶ ἀσφαλέστερα· ἡ δὲ ἐπιταγὴ ἔχει καὶ τόπον νὰ μοῦ γράψῃς τὴν παραγγελίαν σου·) *Μαυρ.* (φοβερὸν νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ ρωθιστορήματα διὰ μεγάλους! νἀποτρέπῃς τοὺς φίλους σου καὶ νὰ τοῖς συνιστᾷς τὸ περιοδικόν μας, ποῦ δημοσιεύει μυθιστορήματα ἐπίσης τερπνὰ καὶ ὡραῖα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἠθικά·) *Φῶς τῆς Νυκτὸς* (ἡ στατιστικὴ τῶν εὐσήμων ἠμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἁπλῆ, ἀλλὰ προτιμότερα βέβαια ἡ λεπτομερής·) *Αἰμοσταζουσαν Καρδίαν* (ἐπέρασεν ὁ πονόδοντος;) *Νηρηΐδα τοῦ Αἰγαίου* (πολὺ μ' εὐχαριστήσεν ἡ περιγραφὴ τοῦ ταξειδίου σου·) *Ἐλληνόπουλο Ἀλεξανδρείας* (νά, σὰ νὰ τὸ ἤξευρα, καὶ σήμερον δημοσιεύω Διαγωνισμὸν διηγήματος· σάρδεσε;) *Ἱππόην τῆς Νυκτὸς* (ἔστειλα·) *Μαρίαν Κ.* (οἱ τόμοι ἐστάλησαν·) *Παπησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν* (θερμότατα συγχαρητήρια διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν·) *Ἀγκάθι* (ἔστειλα· βεβαίως, καὶ τῶν τριῶν βραβευμένων—ὅταν ὁ Διαγωνισμὸς διαιρῆται εἰς τρεῖς τάξεις—δημοσιεύεται ἡ εἰκών·) *Ἰατρὸν τῶν Σοφῶν* (ἀπὸ τοῦ 29ου τὸ φύλλον σοῦ στέλλεται τακτικὰ εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν· ἂν δὲν τὸ λαμβάνῃς, πταίει τὸ ταχυδρομεῖόν σας·) *Γ. Χρ. Τ.* (ὁ «Πλοίαρχος»—τόμοι 17 καὶ 18—τιμᾶται φρ. 2.20·) *Μαραμένην Φύσιν* (ἔχει καλῶς·) *Μικρὸν Κυνηγὸν* (ἔστειλα· πολλὰ χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα·) *Μικρὸν Ναύτην* (τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἀρέσει πολύ· βεβαίως δύνασαι νἀνανεώσῃς τὴν ἐγγραφήν σου καὶ νὰ τὴν κάμῃς δι' ὅλον τὸ ἔτος·) *Φιλοπάτριδα Σμυρνιοπούλαν* (τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ἐλήφθησαν, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω ἂν θὰ δημοσιευθοῦν· καθ' ἑβδομάδα μοῦ στέλλουν πολλὰ ὡραῖα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγω δύο-τρία διὰ κλήρου·) πρόχειρον *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* (εἶσαι πάντοτε εὐπρόσδεκτος καὶ προσφιλής·) *Μελησιγενῆ* (τώρα μὲ τὸ Σύνταγμα, καταγνεῖται εἰς τὸν τόπον σας ἡ λογοκρισία καὶ εἰσάγονται ἐλευθέρως αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες· ἀπ' αὐτὰς πλέον θὰ μανθάνετε τί κάμνομεν ἐδῶ-πέρα...) *Ὑπερήφανο Σαμιωτόπουλο* (σὲ παραπέμπω ἀνωτέρω εἰς τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὴν *Φιλοπάτριδα Σμυρνιοπούλαν*·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Παρνασσὸν* (κ' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω· 500 συνδρομηταὶ ποῦ μᾶς λείπουν ἀκόμη, εἶνε τόσον εὔκολον νὰ γίνουν! καὶ μάλιστα ὄχι 500 σωστοί, διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἔγιναν καὶ ἄλλοι·) *Φιλόπαιριν Ἕλληνα* (χαριτωμένη ἡ βραχεῖα σου·) *Μυρόεσσαν Φύσιν* (περαστικὰ εἰς τὴν *Γαργαφίαν Κρήνην*·) *Ἑλληνομακεδονόπαιδα* (αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν εἶνε τοῦ κύκλου μας· ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ·) *Ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη*, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16 Ἰουλίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ *Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 29 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 8 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Αὐγούστου.*

313. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος.

Τόμος χρυσὸς θὰ γίνῃ ἂν συντάξῃς
Ἀγίου ἀνδρὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη

314. Στοιχειόγριφος.

Τοῦ σώματός σου μέρος
Τὸ τελικὸν ἀλλάζει.
Κ' ἕνα δειλὸν τετράπουν
Ἀμέσως παρουσιάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου

315. *Μεταγραμματισμός.*

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος
Ἂν μὲ Γάμα μὲ ἀρίσῃς,
Μ' ἄ, εἰς Ρῶ τὸ μεταβάλῃς
Βασιλέα θἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καθρεφτάκι τῆς Μαμμᾶς

316. *Αἴνιγμα.*

Ἀρχαία χώρα τὸ θηλυκόν μου
Καὶ χημικόν τι τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διαφανοῦς Δακρύου

317. *Μωσαϊκὸν ἐξ Ἀντιθέτων.*

Τοῦ ἄτολμου, τοῦ ἀναιδοῦς, δειλοῦ, τρελλοῦ [καὶ φαύλου,
Ἂν εὕρῃς τὰ ἀντίθετα καὶ γράμμα σοῦ χα- [ρίσουν,
Μ' αὐτὰ καὶ μόνα εἰμπορεῖς, χωρὶς βοήθειαν [ἄλλου,
Νὰ κάμῃς ἄξιον σύντροφον τὰ πρῶτα νάκα- [τήτουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Εὐρώτα

318. *Γωνία.*

```
+ ****** = Ἄγριον ζῶον.
* + ***** = Ἀποτέλεσμα σφάλματος.
** + **** = Ρωμαῖος ἱστορικός.
*** + *** = Ἀρχαία θεά.
** + **** = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
* + ***** = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
+ ****** = Καρχηδόνιος.
```

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος

319. *Ἐπιγραφή.*

Ε Π Ο Σ Ε
Υ Ι Η Τ Η
Ι Σ Υ Ν Μ
Λ Χ Μ Ο Υ
Ε Σ Ν Ε Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μονώσεως

320. *Μαγικὸν Γράμμα.*

Τῇ *προσθήκῃ* ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, ἀμεταβλήτων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι:

ὅρια, ἴδιον, ὁρῶ, ἄρα, ἄριος, ῥαφή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναστραδὶν Χόντζα

321. *Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐπίρρημα τόπου, τὰ δεύτερα Τιτᾶνα καὶ τὰ τρίτα Προφήτην:

1, Τὸ ἀντίθετον τῆς οἰκοπονίας. 2, Συνώνυμον τοῦ χλόη. 3, Ἀντωνυμία ἀναφορική. 4, Πόλις τῆς Μεσσηνίας. 5, Θηβαία βασιλόπαις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἕλληνος

322. *Φωνηεντόλιπον.*

λχνς - τς - πσ - μ - κ - νμς - σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ξίφους

323. *Γρῖφος.*

```
                α                  λιλιλιλι   λι   λι
  α           α                    λι         λι   λι
| α  α.L  α  + A                   λι         λιλιλιλι
  α           α                    λι         λι   λι
                                   λι         λι   λι
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτροφήτου Γυμνασιόπαιδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27.

248. Ἄρκτος-ἄρτος.—249. Παλλὰς-Πάλλας.—250. Τὰ ἀντίθετα εἶνε: *Τάλας, λάθος, λάλος, λεπτή.* Ἀναγραμματιζόμενα: *Ἄτλας, ἄθλος, ἄλλος πέλτη,* ἐξ ὧν ὁ Ἀστήρ:

```
Π  Α  Λ
   Ε Τ Α
Α Θ Λ Ο Σ
   Ο Λ Τ
Σ  Σ  Η
```

251 Ὠσαννὰ — ἀνὰ = ὅς + (Ἵππος—πῶς=) ἡ + (Μισῶ—ῶ=) *μῦς* + (Ἰσαῖος—ἕως=) *εἰς* + (Λίδὺς — δὸς =) *ε* + (Τέϊον—ἴον=) *τέ* + (Ἀπορῶ — ἀπὸ=) *ρῶ* + (Ῥώμη—ρῶ=) *μὴ* + (Πίτυς—τίς=) *Πῖ* + (Ἡσαῦ — αὖ =) *εἷς* + (Ἴσις=εἷς=) *ὑς*=*Ὁ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς.*—252—253. Ἡ Διάπλασις τῶν παίδων—τὰ παιδία διαπλάττει—κ' αἴσθημα φιλοπατρίας—'ς τὰς καρδίας ἐγχαράττει.—Ἡ ἐπιγραφή:

```
Σ Α Ρ Ε Ι
Τ Α Τ Κ Σ
Ι Τ Ε Ι Σ
Ι Σ Ε Σ Η
Ε Σ Θ Α Ι
Α Η Ρ Η Τ
```

Αἱ τῆς ἀρετῆς κτήσεις σταθεραὶ εἰσί. (Ἀναγινώσκεται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιᾶ, ὑπερπηδωμένου πάντοτε ἑνὸς στοιχείου.)—254—255. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ω: *Φιλῶ, λέων,* αἰτῶ, *Ἠώς, ὤνια, Λώτ, ἥκω, θώς, εἴσω, ἄκων*=Φίλει τὴν ἀλήθειαν.—256. ΜΑΡΙΑ-ΑΔΑΝΑ (ΜΑρίος, Ἄδραστος, ΡΑδάμανθυς, Ἰνδικόν, Ἀαρών.) ΑΑΤΙΟΝ-ΑΜΑΛΙΑ (ΑΑμία, Ἄμασις, ΤΑρας, Ἰλιάς, ΟΙδίπους, ΝΑρδος.) ΜΑΛΑ-ΑΔΑΜ (ΜΑρία, Ἄδανα, ΑΑτιον, Ἀμαλία.)—257. ΙΩΝΑΣ-ΑΔΑΝΑ-ΙΔΡΩΣ (ΙΑνός, Ὠδεῖον, ΝΑΡσῆς, ΑΝΘΩ, ΣΑριΣσα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χαριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων πανταχόθεν, μόνον μὲ Δεσποινίδας. Διεύθυνσις:
Ἰουλίαν Μ. Γρηγοριάδου, Καρδίτσαν.
(Η, 387)

Προσεχῶς! Προσεχῶς! ἀεροστατικὴ περιοδεία. Ἡ *Εὐχὴ τῆς Μάνας* θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἥλιον! τὴν Σελήνην!! καὶ εἰς τὰς 32 Αὐγούστου τὰς Ἀθήνας!!! — *Ἀραμπία Σόδα* (Ἀρχίατρος Ἀνοικτοκάρδων.)
(Η, 388)

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι,

Ἅπαντες βεβαίως θ' ἀνεγνώσατε τὴν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ δημοσιευθεῖσαν προκήρυξίν μου, δι' ἧς παρεκάλουν ὑμᾶς νὰ μὲ ὑποστηρίξετε κατὰ τὸ δημοψήφισμα, πολλοὶ δὲ ἐξ ὑμῶν ἔστειλα ἐπιστολὰς καὶ ἐπισκεπτήριά μου. Σήμερον ὅμως, κατόπιν ὡριμωτέρας σκέψεως, ἀναγκάζομαι νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πρώτην μου ἀπόφασιν, ἤτις ἦτο νὰ μὴ καταταχθῶ εἰς τὴν ***«Πανελλήνιον Αἰγυπτιακὴν Ἕνωσιν»***, ἀλλὰ μετ' ἄλλων νὰ ἐπιτύχω τὴν βράβευσιν τοῦ *πατριωτικωτάτου ψευδωνύμου μου.* Καὶ τοῦτο πράττω διότι ἠννόησα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπέναντι τίνων θὰ ἐτασσόμην, ἠννόησα τὴν ἰσχὺν τῆς ***«Ἑνώσεως»***, καὶ δι' αὐτὸ μεθ' ὅλων τῶν ὀπαδῶν μου, ὡς ἁπλοῦν μέλος, κατετάχθην εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ***«Ἕνωσιν»***, ἵνα συνεργαζόμενος μετ' αὐτῶν συντείνω κατά τι εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ εὐγενεστάτου σκοποῦ τῶν *φιλοτίμων ἱδρυτῶν*, προτιμῶν ὡς μέλος νὰ θριαμβεύσω παρὰ ὡς ὑποψήφιος νὰ καταισχυνθῶ...

Ζήτω λοιπὸν ἡ ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ
Ζήτω τὸ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ.
Ζήτωσαν οἱ λοιποὶ τῆς ***«Ἑνώσεως»***.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ.

Πρώτην φορὰν ἐμφανιζόμενος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ποθητῆς «Διαπλάσεως», χαιρετῶ ἅπασαν διαπλασιακὴν κίνησιν.
Μυστηριώδες Ἄσυλον. *(Η, 390)*

Ἑνωσις ἢ Θάνατος! Μῆνες παρῆλθον ἀφ' ὅτου σᾶς ἔπεμψα χρήματα καὶ ἐπιστολήν, ἀλλ' ἀπάντησιν δὲν ἔλαβον εἰσέτι. Διατί ἄραγε τόση τεμπελιά;—*Μεν. Σωτηρόπουλος.*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφ. ταχυδρ. δελτάρια. Ἀπαντήσις ἀσφαλής: Ménélas Sotiropoulos, Librairie Française Nilson, Salonique (Turquie). *(Η, 392)*

Διακριθ. *Ἀρσακειάς.* Μ' ἐλησμονήσατε; Ὑμεῖς Ἑλ. Αὐγερινοῦ, Ἀλεξάνδρεια; —Δέχομαι πανταχόθεν ἀνταλλαγὴν ταχυδρ. δελταρίων καὶ Μικρῶν Μυστικῶν μὲ διεύθυνσιν: *Ζιζάνιον Πύργου,* Πύργον (Ἤλείας).
(Η, 393)

Ἀπαντῶντες εἰς τὰς ἑκατοντάδας τῶν ἐπιστολῶν αἵτινες, ἐκ τῶν περάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ διευθυνόμεναι, κατέκλυσαν τὰ ἡμέτερα γραφεῖα, ζητοῦσαι πληροφορίας περὶ τοῦ ἐφετεινοῦ ἀγῶνος, ἀναγκαζόμεθα, καίτοι προώρως, νὰ δηλώσωμεν, ὅτι ὁ ἐφετεινὸς ἀγὼν ὧν συνέχεια τῆς τριπλῆς περιφανοῦς ἡμῶν νίκης, θέλει σημειώσῃ σελίδα ἀξιοθαύμαστον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐκλογικῶν τῆς Διαπλάσεως ἀγώνων. Αἱ ταρταρινικαὶ καὶ παχεῖαι δηλώσεις διαφόρων κομματιδίων καὶ νεοπλασμάτων, καλουμένων Ὑπερπατριδικῶν καὶ Ἰαπωνικῶν ἢ Αἰγυπτιακῶν, δὲν θέλουσιν ἐπιφέρῃ οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν εἰς τὸ φρόνημα τῶν ἐκλογέων, οἵτινες πρόσφατον ἔχοντες τὸν περυσινὸν ἡμῶν θρίαμβον, θέλουσι πάντες ταχθῇ ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ κόμματος, ὅπερ ἀείποτε ἐνετείλατο νὰ διευθύνῃ τὰς τύχας τῶν δημοψηφισμάτων.—*Ὁ πυρὴν τοῦ ἀείποτε νικηφόρου* ***Λατροῦμνικοῦ κόμματος.***
(Η, 394)

Στὴν *Εὐχὴν τῆς Μάνας* καὶ *Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου* ὑπόσχομαι ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν.—*Ἑλληνόπαις Ἀλεξανδρεύς.* *(Η 395)*

Ἀγαπητὴ *Διακριθεῖσα,* στεῖλέ μας τάχιστα διεύθυνσιν φωτογράφου φωτογραφήσαντός σε, ὅπως συλλυπηθῶμεν αὐτὸν δι' ἐλεεινοτάτην φωτογραφίαν. — *Αἱμοστάζουσα Καρδία, Πόσπη* καὶ *Σία.* *(Η, 396)*

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι,

Προκειμένου καὶ πάλιν τὸν περὶ πρωτεύσεως ἐν τῷ ἐφετεινῷ δημοψηφίσματι ν' ἀγωνισθῶ ἀγῶνα, ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὴν ὑποστήριξιν ὑμῶν. Κρίνων περιττὸν νὰ πλέξω τὰ συνήθη ἐγκώμια τοῦ ψευδωνύμου, καθ' ὃ γνωστοῦ καὶ ἐκ τοῦ περυσινοῦ δημοψηφίσματος, τιμηθέντος μάλιστα διὰ 305 ψήφων, ἀρκοῦμαι μόνον νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς ἐκ τῶν προτέρων, ἐπιφυλασσόμενος ὅπως ὡς οἷόν τε τάχιον γνωστοποιήσω ὑμῖν τὰ 9 ἕτερα ψευδώνυμα ἅτινα μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μου θὰ σχηματίσωσι τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ κόμματός μας.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ (Γρηγόριος Θ. Ρίτσος) ὑποψήφιος διὰ πρωτεῖα ἐφετεινοῦ δημοψηφίσματος. *(Η. 397)*

Εἰμεῖς, *Αἰγυπτία Βασιλόπαι,* ἐν ἔχομεν γιαλὸ στὸ Κάϊρο... μὰ ἅμα πάμενε στὴ Χίο στὴ Bella Visita, λέμεν τοῦ μισὲ Τζανῆ καὶ Μπουρλῆ καὶ ρίχτουνε τὰ κανόνια στὴ θάλασσα... καὶ ἀντὶ μπούμ!... κάμουνε μπλούμ...! —*Νυκτοκόραξ.* *(Η, 398)*

Διαταγῇ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν Κράτους Ἀνοικτοκάρδων, διορίζεται πρέσβυς ἐν Ἀθήναις ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος* καὶ ὑποπρόξενος ἡ *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς.*—Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν: *Χιακὸς Ἀστήρ.* *(Η, 399)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.